CO SE SKRÝVÁ V LESÍCH

KATYA DE BECERRA

CO SE SKRÝVÁ V LESÍCH

WHAT THE WOODS KEEP
Copyright © 2018 by Katya de Becerra
All rights reserved

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jan Lipšanský, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-799-0 (pdf)

KATYA DE BECERRA

CO SE SKRÝVÁ V LESÍCH

KING COOL

Jorgemu a mým rodičům

To, co hledáš, hledá tebe.

Rúmí

1

MÉ DĚDICTVÍ

Oči zalepené spánkem, šátrám kolem sebe, abych našla svůj mobilní telefon vyřvávající technopopovým zvoněním.

NEZNÁMÉ ČÍSLO.

Po krátké úvaze se rozhodnu riskovat a hovor přijmout.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Hayden!“ Hlas Doreen Arimoff je sladkokyselý a jako kbelík ledu, který mi spánek vyžene z hlavy.

(Doreen je starobylá. Pracovala u nás v rodině ještě předtím, než maminka zmizela. Doreen vždy vypadala jako nevybalená mumie, i když dokonale poskládaná, s elegantním falešným opálením a dokonalou manikúrou.)

Je to poprvé, co mi Doreen volá přímo, místo aby se mnou komunikovala přes mého otce. „Teď, když je ti osmnáct,“ říká, „mám za úkol vykonat vůli tvé matky. Přijď dnes do mé kanceláře a vyřídíme všechno to papírování. Není potřeba schůzku plánovat.“

Ani způsob, jakým šla Doreen přímo k věci, nezabránil, aby se jí při slově „papírování“ nezatřásl hlas. A že jí se hlas nikdy netřásl.

„Papírování?“ Promnu si čelo. Bodavá bolest hlavy mi vrací polozapomenutý sen z minulé noci. Ve snu jsem (v plné zbroji, původ neznámý) jela na obrovském, černém koni a vedla svou armádu přes bažiny pokryté mlhou, spálená pole a zpustošená města. Bílí ptáci – krkavci? – na mě a mou armádu pršeli z nebe, zatímco nocí pronikal bojový pokřik mých bojovníků. Opět povstaneme!

Mrknu a vidění zmizí. Potřebuju kafe. Teď hned.

„Prostě přijď do mé kanceláře, Hayden,“ říká Doreen. „Všechno ti vysvětlím. Ano, a ještě, Hayden? Bude lepší, když tvůj otec nebude o našem rozhovoru vědět. Alespoň dokud nepřepíšeme majetek tvé matky na tebe.“

Doreen zavěsila a zanechala mě se spoustou nezodpovězených otázek.

Netrpělivé kroky za dveřmi mi připomněly, že Del Chauvet – francouzsko-senegalská rodačka z Brooklynu, pokoušející se o dráhu módní návrhářky, a také moje trpělivá spolubydlící – čeká, až vstanu. Vím, že má spoustu otázek ohledně toho, co přesně se včera stalo. Třeba jak jsem odstrašila toho chlápka tentokrát. Del má svůj mistrovský podíl na mém nezdaru při schůzce naslepo, když mě nechala včera v noci v Central Parku stát a samotnou bojovat s bouří století. (Pokud to byla Delina představa „dokonalého přednarozeninového dárku“, docela mě děsí, jaký by mohl být její skutečný narozeninový dárek.) Delina netrpělivost je přes dveře doslova hmatatelná, ale bude muset počkat.

Svlékla jsem se a odšourala do sprchy, pod nohama nepřátelské, ledově chladné dlaždice. Když jsem si se zavřenýma očima

stoupla pod proud horké vody, začaly se mi hlavou honit vzpomínky, sny a záblesky z minulosti.

Temné stromy. Šepot v cizím jazyce, drsně znějícím. A pak je tam máma, která mě sleduje zpoza stromu, smutný úsměv na rtech. Pokaždé smutná. Kdyby máma věděla, co přijde – zmizela v lesích, které obklopují dům mého dětství. Dnes jsou mé vzpomínky na mámu jako fotografie zachráněné ze spáleného domu, s tmavými okraji, uprostřed zašpiněné sazemi. Skvrnité. Nezřetelné. Neúplné.

Netrap se kvůli mrtvým, říkával mi můj terapeut, dr. Erich, stále znovu a znovu během všech těch let léčby. Dávno odešli a my zůstáváme, abychom se vyrovnali se svými životy, které pokračují. A moje odpověď? Technicky vzato je moje matka pohřešovaná, nikoliv mrtvá. (Sice byla prohlášena za mrtvou v nepřítomnosti, ale až mnohem později.) Dr. Erich by pomalu potřásl hlavou, aby dal najevo zřejmé rozčarování. Ale nebylo to popírání, co mě motivovalo. Šlo o nutkání nazývat věci pravými jmény.

Po sprše a poté, co jsem si vysušila vlasy, vtančila jsem do svých upnutých džín a přes tričko s Hendrixem si oblékla zakázkový kardigan. Vzala jsem si starý, věkem ošoupaný batůžek a zamířila ke dveřím z ložnice.

Neubránila jsem se pocitu lehkého zamrazení. Jako by neuteklo deset let a pokrok u dr. Ericha nic neznamenal. Protože stačí nepatrná zmínka o mé pohřešované matce, o níž se předpokládá, že je mrtvá, a mé srdce se zmenší na sval velikosti hrášku, oči se mi zamlží a hrozí nechtěné slzy.

Před dávnou dobou, v zájmu vlastní ochrany, jsem se rozhodla nechat vzpomínky na mámu za sebou, ale záhadný Doreenin telefonát sliboval změnu, odhalení, deset let po matčině nešťastné procházce do lesů.

Když jsem opouštěla ložnici a mířila k východu, úplně jsem zapomněla na Del a zpackané rande, a dokonce i na Deliny plány ohledně mých narozenin, protože jsem byla rozhodnutá čelit tomu, co pro mě Doreen má.

2

SEZNAMTE SE S RODINOU:
TÁTA, MÁMA A NIBELUNGOVÉ

Neviditelným silám na Zemi mimo náš dosah je podřízeno všechno a všichni. Například vezměte v potaz důvody, proč se nevzneseme do vesmíru, kde nám hrozí smrt z nedostatku kyslíku, a místo toho se držíme nohama pevně na zemi. Díky, gravitace!

Můj život není žádnou výjimkou. Možná mi jen vládne větší počet sil, než bývá běžné.

Je zde síla, které se říká otec.

Dokonce i přes tu nepříjemnou propast, která mezi námi vzrostla po mámině zmizení – propast, jež se prohlubuje, jak se zdá, každým dnem – se táta stále snaží kontrolovat, co dělám, kam chodím a s kým se kamarádím. Dělá to, aby mě chránil, nebo to alespoň říká. Abych této jeho kontrole na dálku unikla, přestala jsem mu už dávno říkat, co skutečně dělám. Pokud platí, že nevědomost je blažená, pak nevědomost mého otce

ohledně mého života po terapii musí znamenat plný náklad neředěné blaženosti.

A pak zde byla síla, které jsem říkala máma.

Je to už dlouho, co odešla, ale nikdy jsem na ni nezapomněla a stále je v mém životě velmi přítomná, a dokonce se mi často zjevuje v mých strašidelných snech, a jak se ukazuje, je i jakousi konspirací až za hrob s naší rodinnou právničkou.

Ach ano, a pak je zde síla jménem Del. Stále se snaží mě zdokonalovat – od mého účesu po má rande. Jako bych byla jedním z jejích módních projektů na její dokonalé šaty. Kdo ví? Možná mě jednoho dne konečně napraví.

Ale teď? Uvízla jsem někde uprostřed, rozervána protikladnými silami při snaze dát věcem svůj smysl. A když už se snažím pochopit ty věci, které se mi dějí, vysvětluji je fyzikálními principy a snažím se je všechny přeložit do jazyka, ve kterém bych je mohla pochopit.

Vyrůstala jsem obklopena fyzikou. Můj otec, Thomas Holland, je fyzik. Vlastně býval fyzikem, než se nechal strhnout svou nezdravou vášní pro konspirační teorie a germánskou mytologii, které mu zastínily vlastní výzkum a život. Tátova akademická kariéra skončila poté, co se rozhodl, že jeho studenti potřebují vědět, jak se legendární rod válečníků zvaných Nibelungové (nesmrtelný díky eposu Píseň o Nibelunzích, Wagnerově opeře Prsten Nibelungův a díky odkazům v Tolkienových knihách) rozptýlil do našeho světa pomocí mezonového portálu, aby si nás všechny podmanil.

Jo.

Táta přišel o svou akademickou funkci i své doktorandy a byl vyhozen také ze své milované fyzikální laboratoře. Nyní se spoléhá na dobročinnost mé tety a pokračuje s „vědeckými“ projekty z jiného světa v její ložnici pro hosty. Avšak navzdory

tátovu akademickému pádu se stále spoléhám na fyziku (skutečnou fyziku, ne tu bláznivou), která mě udržuje při smyslech.

Funguje to. Většinou.

Můj pokus odejít z bytu nepozorovaně se nepovedl. Del mi zastoupila cestu, když jsem se snažila projít z našeho obývacího pokoje. (Máme konferenční stolek ze skládky, starý a vypelichaný koberec a starožitný krb, jenž se nesmí používat, protože – podle realitního makléře – hrozí riziko požáru.)

Del v pyžamu Disney a načechraných bačkůrkách je zlatým, stříbrným a růžovým přízrakem. Má ten záviděníhodný talent vykutálet se ráno z postele a vypadat nádherně. Její vlasy jsou jako svatozář černých kudrlin a své oříškové oči na mě upírá jako jestřáb. K mým narozeninám mi předává červený sametový cupcake, v jehož středu je zapíchnuta malá hořící svíčka, a do toho začne zpívat mimo rytmus jazzovou verzi písničky Happy Birthday. Její francouzský přízvuk je výraznější než obvykle – což je jediná známka toho, že stále ještě není úplně vzhůru.

Nečekaně přestane zpívat, když si všimne, že jsem oblečená na ven. „Kam si myslíš, že jdeš?"

„Sehnat nám nějaké kafe." To je jen poloviční lež. „Nějaké fakt dobré." Rychlým pohybem k ní přistoupím a sfouknu svíčku.

Del se dívá skrze mě, když dává košíček na konferenční stolek, a pak zkříží ruce na prsou. „Jde o Rosse, že? Co ti řekl? Proto jsi na mě včera v noci nepočkala? Bylo to moc zlé?" Slova se řinou v rychlém toku, tváře jí červenají. Evidentně je vytočená, že rande naslepo, které pro mě zorganizovala, zkrachovalo.

„Ross se včera vůbec neukázal." Nezní to tak smutně, jak by asi mělo. Popravdě, mou pýchu to ranilo, ale na druhou stranu

jsem ráda, že mě tam Ross nechal stát. Nepotřebuju Del, aby mi pomáhala organizovat rande… No dobře, možná ano, ale nikdy bych jí to nepřiznala.

Nepotřebuje to vědět, ale naposledy, když jsem byla na něčem, co připomínalo „rande“, měla jsem něco přes sedm let a Shannon Reaser, kluk odvedle, devět. Kdysi dávno v Promise v Coloradu. Šli jsme do lesa, hráli jsme si na schovávanou. Vždy jsme si v těch lesích hráli a celé to bylo dětské a nevinné… Ale jednou ne. Uklouzla jsem a spadla, a když mi Shannon pomohl zpět na nohy, moji ruku nepustil. Drželi jsme se za ruce, když jsme se vraceli domů, a pamatuju si, jak mi z toho divoce tlouklo srdce a chtělo vyskočit z hrudi…

Když dnes pomyslím na Shannona, vybaví si mi nejasný obraz: nezřetelné rysy, až na jasné, světle šedé oči, a tmavé, rozcuchané vlasy. Zajímalo by mě, jak vypadá nyní. A jestli si mě pamatuje.

Aniž by nějak dbala na nečekanou bouři vzpomínek zuřící v mé hlavě, Del pokrčila rameny. „Možná je to tak lepší… Jeden z mých malých špehů mě dnes ráno informoval, že Ross se o tebe zajímal dávno předtím, než mě poprosil, abych zařídila tohle rande. Podrobně zkoumal tvou rodinu nebo něco podobně divného.“

„Proč by ji měl zkoumat?“ Ztuhla mi ramena a zajímalo by mne, jestli si toho Del všimla. „A když se tak zajímá o mou rodinu, proč se včera neukázal a nezeptal se mě na to, co by chtěl vědět?“

„Myslím, že se to nikdy nedozvíme. To je jedno. Změním ale téma. Myslela jsem, že si dnes dáme ke snídani zmrzlinu a filmový maratón až do poledne a pak tě vezmu ven na překvapivý výlet. A podívej, co pro tebe mám!“ Del vběhla do své ložnice a vrátila se s Blu-ray diskem v ruce.

Chystám se posmívat jejímu nápadu se zmrzlinou (nemám trauma z rozchodu ani nejsem věrný psí přítel), když si všimnu názvu filmu, který mi koupila. „Tys to našla!“ Vezmu jí z ruky Blu-ray a kochám se slavným, krvavým obalem: muž s bílýma očima, ústa v němém výkřiku, protože hlavu má těsně před vybuchnutím. Ten mistrovský filmařský kousek je Cronenbergův snímek Scanners.

„Už jsem ti řekla, jak úžasná jsi kamarádka?“ usměju se na Del.

Oplatí mi široký úsměv. „V poslední době ne. A zdaleka ne dost často.“

„Musím to pořádně napravit.“ Můj úsměv se změní v rozpačitý, když pokládám Blu-ray na stolek vedle nedotčeného narozeninového košíčku. „Potřebuju jen chvilku.“

Del se přestane usmívat. „Naplánovala jsem nám celý den.“

„A já se těším, že strávím narozeniny s tebou. Musím jen něco zařídit.“

„A to zařizování asi nemá nic společného s dobrou kávou pro nás, řekla bych.“

„Cestou zpátky pro nás obstarám pořádnou dávku kofeinu. Pro tebe dvojité espresso. Dárek ode mě.“ Nejsem si úplně jistá, proč jsem tak tajnůstkářská. Je to skutečně trochu kruté. Del nemá vůbec cit pro jakékoliv tajemství. U knížek si nejprve přečte poslední kapitolu, aby věděla, jak to skončí. Ale vzpomínka na to, jak se Doreen překvapivě zatřásl hlas, mě nutí mlčet.

Nakonec mě Del nechá jít. Ale ne dřív, dokud neproběhne narozeninový videochat s jejími rodiči. Přítomen je také Delin starší a hezký bratr, který mi mává z obrazovky a přeje hodně šťastné narozeniny.

Paradoxně mám větší kontakt s rodinou Del než se svým vlastním otcem. A když je řeč o tátovi, drží si i dnes ráno odstup

a není to poprvé, kdy jsou pro něho moje narozeniny málo důležité. Jenže toto jsou první narozeniny, které slavím na vlastních nohách, takže jsem očekávala alespoň nějaký zájem z jeho strany. Samozřejmě je zde možnost, že na ně úplně zapomněl. Snažím se prozkoumat temnou hmotu svého mozku, abych zjistila, jaké z toho mám pocity, a rozhodnu se, že mě to zraňuje. Ale nemohu si dovolit starat se o tu propast mezi mnou a otcem, stejně jako si nemohu dovolit propadnout opět temnotě ze zármutku nad matkou. Protože kdybych to udělala, hned nato bych se hluboce litovala a nedokázala vidět jasně.

Takže udělám to, co vždy, když to bolí. Ignoruju to a zaměstnám se něčím teď a tady v naději, že se vrátím do normálu. Fungovalo by to, kdyby se slovo normál dalo použít pro popis čehokoliv týkajícího se mé rodiny.

DŮVĚRNÉ A PŘÍSNĚ TAJNÉ

17. prosince

Dr. Thomas Holland
profesor aplikované fyziky
fakulta fyziky a přírodních věd
univerzita Ian Trainor

Vážený dr. Hollande,

je mou povinností vás informovat o tom, že se po řádném procesu vyšetřovací komise rozhodla odvolat vás z funkce, a to s okamžitou platností.

Odvolání je založeno na četném počtu akademických pochybení, včetně několika pokusů o zveřejnění padělaných údajů a zařazení neoprávněného materiálu do vašich přednášek pro budoucí absolventy. Máte povinnost nedovolávat se jakkoli svého vztahu k univerzitě Ian Trainor při jakýchkoliv svých budoucích aktivitách, zvláště v souvislosti s vaším zavádějícím zájmem o germánskou mytologii a jejími údajnými vazbami na oblast vícedimenzionální fyziky a teorie strun.

Tato komise rovněž instruovala fond MacEvans Fund, aby zmrazil všechny zbývající prostředky, které přidělil na váš výzkum v oblasti teorie strun. Čekáme na právní rozhodnutí, které se týká části finančních prostředků, jež jste již v minulosti zneužil k prosazování svých pseudovědeckých myšlenek. Vaše laboratoře budu mít jiné vědecké zaměření a podle toho příslušný personál jmenovaný děkanem fakulty fyziky a přírodních věd.

Vaši postgraduální studenti (slečna Arista Kazan, slečna Du Yi, slečna An Bo a pan Oliver Pritchett) dostanou nové vedoucí pracovníky výzkumu, kteří přezkoumají a revidují témata disertačních prací vašich bývalých studentů.

Slečna Arista Kazan, která kromě toho, že byla vaší studentkou, působila také jako váš zaměstnanec na pozici výzkumné asistentky, bude čelit nezávislému vyšetřování svých dvou účastí na porušení akademického chování, jež proběhly pod vaším dohledem. Přístup do vaší kanceláře a fyzikálních laboratoří byl zrušen. Vaše osobní věci budou v patřičném termínu odeslány na vaši aktuální poštovní adresu. Prosím, nepokoušejte se vstoupit do prostor univerzity po obdržení tohoto dopisu.

Jménem administrace univerzity Ian Trainor vám přeji hodně štěstí ve vašem budoucím snažení.

S pozdravem

ERT

Hon. Edmund Rogers-Tanner
čestný profesor a předseda vyšetřovací komise
CC: profesorka Alberta Mennard
děkanka univerzity Ian Trainor
profesor Ignacio Gularte
děkan fakulty fyziky a přírodních věd

3

TŘI PODMÍNKY:
1. ČÁST

Budova, v níž měla Doreen kancelář, se choulila mezi obchodem s židovskými lahůdkami a staromódním holičstvím. Když jsem vstoupila, Marcia, sekretářka Doreen, která seděla na recepci, na mě se zájmem upřela své tmavé oči. Její hrůzu nahánějící ústa se pokusila vytvořit zdráhavý úsměv.

„Už tě čeká. Běž rovnou dál."

Navzdory jejím instrukcím jsem před otevřením dveří dvakrát zaklepala.

Nebyla jsem v Doreenině zastaralé kanceláři od toho zlého dne. Mého posledního dne na akademii Stonebrook. Dne, kdy jsem hlavu Jen Rickmanové rozbila o zrcadlo. (Tedy, každý alespoň věří tomu, že se to tak stalo.) Doreen pak vyjednala s Jeninými rodiči dohodu. Díky této dohodě jsem se učila v domácím očistci a na další roky si mě vzal do péče dr. Erich. Bylo mi osm let, když jsem se poprvé setkala s dr. Erichem, a skoro

sedmnáct, když jsem mu konečně mohla dát sbohem. Roky mého života mezi tím byly jedním velkým chuchvalcem dusivé, léčivé mlhy. Když nyní pomyslím na Jen a její zkrvavené ruce, kterými si chránila obličej – a na následné dlouhé zapomnění –, čekala bych po všech těch doktorech třes z úleku, ale k vlastnímu překvapení jsem chladná jako akrobat v Cirque du Soleil při předvádění napohled smrtelného cviku. Žádná slabost žaludku. Žádná temnota při té představě. Možná jsem se konečně posunula vpřed. Možná jsem už nechala svou minulost za sebou, kam patří, přesně jak tvrdil dr. Erich, že se jednoho dne stane. Je tím dnem dnešek?

„Hayden, zlatíčko, sedni si," řekla Doreen a vrátila mě zpět do reality.

Doreen seděla ve svém křesle podobajícím se trůnu a tyčícím se nad poškrábaným stolem z borového dřeva jako vysoký a hrdý panovník svého království, jež se proměnilo v pustinu. (Nedařilo se jí. Její kdysi poměrně úspěšná praxe nyní sotva vydělávala na nájem, protože většina jejích klientů už není naživu a ona je příliš hrdá nebo příliš nesvá, aby oslovila a zaujala nové.)

Sedla jsem si na kraj židle proti Doreen, stůl mezi námi.

„Ví Tom… Ví tvůj otec, že jsi tady?" zeptala se.

Na mžik se jí na rtech objevil jemný třes. Možná důvodem, proč se celá třese, jsem já – to ze mě je stará dobrá Doreen nervózní a možná by byla radši, abych v její kanceláři nebyla, jenže nemá na výběr. Je mi jí líto, stejně jako mi bylo líto dr. Ericha pokaždé, když byl z mé přítomnosti ve své kanceláři nesvůj a podrážděný. Na lidi takhle působím – občas dokonce i na svého otce. Del je jedinou výjimkou, podle všeho imunní vůči mému zlověstnému „šarmu". Vlastně i Shannon byl imunní, ale jako dospělou mě nikdy neviděl.

„Ani nápad," řekla jsem. „Dnes jsem s ním nemluvila. Zatím."

Doreen našpulila rty a kolem úst dokonale nabarvených rtěnkou se vytvořilo bludiště vrásek. Společenská konverzace nepatřila k jejím silným stránkám. Pohledem mě zkoumala, a když mě to začalo zneklidňovat, řekla: „Tomovi se to nebude líbit. Ani trochu. Sešel z cesty, aby udržel Ellin odkaz daleko od tebe… Ale já mám právní povinnost provést poslední vůli tvé matky, jak vidíš. Věděla jsi, že tvá matka se mnou uzavřela zvláštní dohodu jen pár týdnů před svým… odchodem? Abych s tebou navázala kontakt v den tvých osmnáctých narozenin a zajistila, abys dostala… jisté věci?"

„Ne, o tom nic nevím."

Zvuk jména mé matky, jenž se na rtech Doreen změnil v cosi křehkého a sladkého, mi zvonil v uších ještě dlouho potom, co bylo vysloveno. Nikdy jsem na mámu nemyslela jako na Ellu. Ella je určena pro zprávy o pohřešovaných osobách a úmrtní oznámení, ne pro mé uši nebo soukromé myšlenky. Její jméno již nenáleží mezi živé.

Doreen si odkašlala. „Velmi dobře."

Vstala se zřejmou námahou. Sleduji zborcenou Doreeninu postavu, jak přechází místností a zastaví se u trezoru, špatně schovaného za ošuntělým obrazem louky. Ten obraz tady byl už v době, kdy mě vyhodili ze Stonebrooku. Některé věci se nikdy nemění. Dívala jsem se Doreen na záda, jak zadala kombinaci a dvířka trezoru se se skřípěním otevřela. Doreen se došourala zpět ke stolu a v sukovitých rukách svírala dvě žluté obálky velikosti A4. V nose mě zašimral prach a pach naftalínu, až se mi chtělo kýchnout.

Bez vysvětlení mi Doreen podala jednu obálku. Hloupě jsem na ni zírala. Papír mi v prstech působí křehce. Na obálce je moje jméno, napsané uvolněným rukopisem. (Mámin rukopis? Nepamatuju si.) Zkoumám své emoce: nic, jen nádech zvědavosti.

V určitých chvílích se obávám, že po těch letech terapie jsem tak opatrná, až připomínám nezasvěceným pozorovatelům robota. Stále se občas potřebuju párkrát nadechnout, abych zjistila, jak má vypadat má správná reakce, ale jsem v tom stále lepší.

Doreen pokývne směrem k obálce v mých rukou. „Jen pro tebe."

Vytáhne ze zásuvky nůž na dopisy a jediným rychlým pohybem zápěstí rozřízne druhou obálku. Jako by kuchala králíka. Z obálky ve své ruce vyjme jemný list papíru a její starobylá ústa vytlačují slova, která ohýbají realitu:

„Toto je dodatek poslední vůle a závěti Elly Townsend-Hollandové. Zní: ‚Svému jedinému dítěti, Hayden Bellatrix Hollandové, v den jejích osmnáctých narozenin odkazuji naše rodinné panské sídlo známé jako Holland Manor, v Promise ve státě Colorado…'"

Dovětek poslední vůle a závěti Elly Townsend-Hollandové

Já, Ella Townsend-Hollandová, bytem Glastonberry Grove Lane 33, Promise, Colorado, prohlašuji, že toto je dodatek k mé poslední vůli a závěti.

Svému jedinému dítěti, své dceři Hayden Bellatrix Hollandové, odkazuji v den jejích osmnáctých narozenin své rodinné sídlo, známé jako Holland Manor, v Promise ve státě Colorado, a to za tří podmínek.

Tou první je, aby Hayden našla dary, které jsem jí v našem sídle zanechala. Samy si ji zavolají. Stačí jen naslouchat své krvi.

Mou druhou podmínkou je, aby Hayden dary využila ke zničení mého nejtemnějšího tajemství – mého skrytého pokladu, mého nejtěžšího břemena.

Mou třetí a poslední podmínkou je, aby Hayden nevěřila nikomu, koho se můj poklad týká, zvláště ne krkavcům.

Ella Townsend-Hollandová

Ella Townsend-Hollandova
svědci Doreen Arimoffová
a Marcia Straussová

NOTARY PUBLIC

4

TŘI PODMÍNKY:
2. ČÁST

Neviditelná ruka mi studeným stiskem sevřela srdce a nechtěla ho pustit. Vybílené zdi Doreeniny kanceláře tančily kolem mě v opilých a rozverných kruzích, zatímco mozek zpracovával, co právě slyšel.

Sídlo? Promise? Mámino nejtemnější tajemství? Její břímě?

„Nějaké otázky?“ zeptala se Doreen poté, co dočetla určitě nejpodivnější dodatek poslední vůle a závěti, jaký kdy vznikl (a to počítám i Houdiniho požadavek, aby jeho manželka každý rok pořádala seanci, při níž by komunikovala s jeho duchem).

„Kde mám začít?“

Ale Doreeniny oči mi prozradily, že je stejně zmatená jako já. Takže jsem s pokrčením ramen nechala svou otázku být. Doreen si oddechla a oči jí sklouzly k obálce, kterou jsem svírala oběma rukama. Když se ke mně naklonila, s hmatatelným a výrazným zájmem, odtáhla jsem se. Iracionálně jsem čekala, že po mně

skočí a bude se mnou bojovat o obálku a její tajemství. Prsty mi zbělely, jak jsem stiskla obálku pevněji.

Doreen se uvolnila, opět se opřela do křesla a pak vyndala z kartotéky plastové desky. „V tom případě, tady jsou smlouvy k Holland Manor. Na tvé jméno." Opatrně jsem převzala složku. „Předpokládám, že budeš chtít, abych ti našla nějaké dobré realitní agenty v Denveru? Mám pár kontaktů. Můžu ti s nimi vyjednat slušnou dohodu."

„Dohodu?" zeptala jsem se.

„Chceš ten dům prodat, ne? Právně jsou podmínky Elly nevynutitelné, víš? Takže nikdo po tobě nebude vyžadovat, abys tam šla a hledala to ‚nejtemnější tajemství' ani cokoliv podobného. Kromě toho zvaž, jak stará ta nemovitost je, takže nejlepší bude nečekat moc dlouho na odborný posudek o hodnotě majetku…"

„Nemyslím si, že bych to chtěla… prodat." Má slova mě samotnou překvapila. Proč bych neměla chtít prodat staré panské sídlo? Ani náhodou se nechci stěhovat ze svého útulného doupěte ve Fort Greene do nějaké barabizny uprostřed ničeho, že? Že? A kromě toho, navzdory vzdálenosti a tak, asi by tátu moc nepotěšilo, že jsem o tom vůbec přemýšlela… Ale o čem přesně vlastně přemýšlím?

„Nebuď hloupá, Hayden." Doreenin povýšený tón mě nutil odpovědět jí něco kousavého. Ale místo toho jsem vzala papíry, dala si je do batůžku a odešla z Doreeniny kanceláře v poryvu prachu.

Opilá podivností toho všeho spěchám domů, ale ještě předtím vezmu dvě kávy s sebou a nějaké bagely se smetanovým sýrem z lahůdkářství vedle Doreeniny kanceláře. S listinami k Holland Manor a s matčiným záhadným, neotevřeným dopisem, který mi propaluje díru v tašce, letím ulicemi do svého útočiště.

PŘÍLOHA K FORMULÁŘI PRO PŘIJETÍ PACIENTA

JMÉNO PACIENTA: Hayden B. Hollandová

VĚK: osm let, jedenáct měsíců

VLASY: špinavě blond

VÝŠKA: sto dvacet devět a půl centimetru

VÁHA: třicet sedm kilogramů

DATUM: 26. února

BARVA OČÍ: levé oko je zelené, pravé oko světle hnědé

OŠETŘUJÍCÍ LÉKAŘ: Dr. Thorfinn Erich (BS, MD, DO, Ph.D.)

PŘÍLOHA A: POZNÁMKY OŠETŘUJÍCÍHO LÉKAŘE

Slabé tmavé stíny pod očima, těžce pokousané rty. Podle jejího otce je setrvalým Haydeniným problémem nechuť k jídlu.

Jediné dítě Thomase Hollanda a zesnulé Elly Townsend-Hollandové. Otec: profesor aplikované fyziky, v současné době vyšetřován (jeho vlastními slovy „perzekuce“) kvůli neortodoxním nápadům.

Dítě bylo svěřeno do mé péče na základě soudního nařízení vydaného v důsledku urovnání sporu mezi vedením její bývalé školy a rodiči jiné studentky (Jennifer Rickmanové), která při konfliktu s Hayden utrpěla zranění.

U Hayden nejsou žádné předchozí záznamy o násilném chování.

Dříve v tomto roce: Dítě zažilo traumatickou událost (matka zmizela v lesích), kvůli čemuž se rodina přestěhovala z Colorada do New York City. Policie měla podezření na vraždu, vyšetřování však bylo zastaveno kvůli nedostatku důvěryhodných stop.

Na to, že mu nedávno zmizela manželka za záhadných okolností, se otec jeví příliš klidný a citově chladný. Výsledkem mého průzkumu

o rodině Hollandových byla jen krátká zpráva o zmizení místní osoby v Coloradu. Hayden a její rodina mě zajímala ještě předtím, než jsem se s dítětem setkal osobně.

První dojem: Dítě je tiché, vážné, moc nemluví. Po pár minutách našeho sezení udělala vtip o Einsteinově teorii relativity. Stalo se mi to poprvé za celou mou dlouhou praxi, aby mi osmileté dítě vysvětlovalo Einsteina a aby to znělo, jako že ví, o čem mluví, a jenom jednoduše neopakuje, co slyšelo doma.

Oproti okamžikům jasného myšlení má dítě tendenci se uzavírat do svého světa, někdy i uprostřed rozhovoru. Poté zůstane dlouho potichu a zírá do prázdna. Obecně bych tyto stavy připsal obranné reakci na nedávné trauma, ale u této pacientky si nejsem jistý. Nejsem zcela přesvědčen, že skutečně zírá „do prázdna" během těchto přestávek. Mohlo by jít o trik z její strany, aby se vyhnula otázkám, které jsou pro ni příliš osobní?

Po dotazech, proč zaútočila na spolužačku, dítě neustále střídá svá vysvětlení. Důvody se mění od toho, že byla šikanována, až po ten, že šlo o „nehodu". Po vyzvání, aby vysvětlila neustálé změny ve svém vyprávění, se dítě uzavřelo.

Při probírání mého hodnocení s jejím otcem u něho cítím celkový neklid, ale nelze určit zdroj jeho zjevného napětí. V jedné chvíli, i když je pod dohledem psychiatra jeho dítě, poznamenal, že to on se cítí jako pod mikroskopem. Musel jsem to nechat být.

Navrhovaný plán léčby: Doporučuji pravidelná sezení a terapii kognitivního chování, se shrnutím průběhu po půl roce. Pokud nedojde ke zlepšení, zvážím medikaci.

5

NECHEJTE MĚ HÁDAT

Podle třetího pohybového zákona Isaaca Newtona každá akce vyvolává adekvátní reakci. Jinými slovy, když jde něco nahoru, musí něco jiného jít dolů. Nebo ještě jinak: každá síla má své dvojče, které se maskuje jako její dvojník, ale ve skutečnosti je jejím opakem. Chápete?

Mým opakem musí být Delphine Chauvet neboli Del.

Když jsme se sem před půl rokem nastěhovaly, neměla jsem Del nějak v oblibě. Šlo tehdy jen o výhodné podmínky. Dala jsem si rok pauzu před nástupem na vysokou a potřebovala jsem někde bydlet – někde, aby mi na to stačil můj malý příjem. V té době jsem měla pár měsíců po ukončení terapie a rozhodovala jsem se, co dál. Děsila mě představa prožít další den pod střechou dusného bytu mého otce. (Tak dobrá, technicky vzato je to střecha mé tety, ale díky mému otci byl život tam dusný.) Už jsem

měla dost jeho neustálého mumlání o Nibelunzích, proklínání jeho bývalého zaměstnavatele a konspirací po telefonu s jeho oddanou výzkumnou asistentkou Aristou.

Jak to tak u správného načasování bývá, ve chvíli, kdy jsem hledala něco svého, musela Del odejít z loftu v Jersey, protože její spolubydlící si tam dychtivě chtěla nastěhovat svou přítelkyni. Díky správné konstelaci planet Del odpověděla na můj inzerát HLEDÁ SE SPOLUBYDLÍCÍ a pak si pamatuju, jak na sebe urážlivě řveme (já anglicky, Del většinou francouzsky) při stěhování krabic po starém schodišti jako pár naštvaných, ale odhodlaných mravenečků.

První dny našeho společného bydlení byly drsné. Na Del jsem nemohla vystát: její sbírku směšných, starobyle vypadajících šatů, které se jí nevešly do ložnice a zabíraly další prostor v obývacím pokoji, jejího přítele Bolina, s nímž se neustále rozcházeli a zase dávali dohromady a kterému jsem se ihned znelíbila, a její neustálou snahu mě zkrášlit a zařídit mi romantický život. Její nedávné pokusy domluvit mi rande (Ross atd.) jsou jen vrcholky ledovce.

Měsíc trvalo, než jsem k Del našla vřelejší vztah. Přátelství nakonec utužila její až fanatická vášeň pro sci-fi filmy (čím fantastičtější, tím lepší). Později se mi přiznala, že od prvního setkání mě brala jako svoji sestru, od chvíle, kdy poprvé uviděla můj pihovatý nos a „oči čarodějnice". Čtvrtý týden v našem zanedbaném útočišti Fort Greene, povzbuzeni Buffy a levnou tequilou, jsme uzavřely dohodu: podíváme se na všechny sci-fi filmy, jaké byly kdy natočeny, navzájem se vždy podržíme a zestárneme společně, minimálně bok po boku, pokud bychom se musely přestěhovat z naší honosné pevnosti.

Věděla jsem, že Del plánovala, co budeme dělat na mé narozeniny, celý minulý měsíc, ne-li déle. Takže jsem se cítila dvakrát

tak špatně, když jsem po návratu domů z ranní zajížďky k Doreen hned nezaklepala na dveře její ložnice.

Stále zmatená dodatkem k matčině poslední vůli, který mi Doreen přečetla, jsem nechala nákup z lahůdek v kuchyni na ostrůvku a proklouzla jsem do svého pokoje. Tam jsem zběžně prohlédla doklady k panskému sídlu. V hlavě jsem si už sumírovala logistiku. Mám ušetřeno něco peněz, ale žádná sláva to není a zcela určitě by to nestačilo na letenku do Colorada. Na svůj skromný svěřenecký fond sáhnout nemůžu. Takže zbývá debetní karta pro případy nouze. Jak dlouho by trvalo, než by si otec všiml, že jsem šla do úvěru?

Nemotornými prsty jsem otevřela zapečetěnou obálku obsahující dopis od mé matky, určený „jen pro mne". Na rozdíl od Doreen nemám nůž na dopisy, takže moje chvatné otevírání obálky se ani zdaleka nepodobalo jejímu zkušenému a rychlému pohybu. Mé nedočkavé prsty roztrhaly obálku na několik nesourodých kousků papíru.

Uvnitř jsem našla tvrdý lesklý papír velikosti informační karty pro studenty: nádherný středověký tisk dívky v dlouhých, tmavě modrých šatech. Draku podobné stvoření velikosti dikobraza stočené u jejích bosých nohou. Řada runových symbolů vetkaných kolem dívčiny postavy jako svatozář a pokrývajících celou její siluetu, včetně stvoření s bodlinami pod ní. Dívčí ruce, rozepjaté daleko od sebe, drží dva předměty: krvácející srdce (ne symbol srdce, ale skutečné jako z učebnice biologie) a průhledný pohár naplněný červenou tekutinou. Zadní strana karty je pokryta známým rukopisem se sklonem doleva:

Má Hayden,

největší síla vychází z tebe. Hledej hluboko. Svýma rukama dokážeš zkrotit oheň. V domě na kraji lesů leží zrezivělý klíč. Tvůj, určený k tomu, abys dokončila, co jsem začala. Krkavci budou sledovat každý tvůj krok — nikomu se nesvěřuj, udržuj si dravce od těla a ukaž jim, že jsi jedna z nich.

V dlaních cítím studený pot. Mámina přítomnost v pokoji je obrovská. Cítím nyní opět tu lesní vůni, kterou s ní mám spojenou. Chci (potřebuju) křičet.

Samozřejmě, že nezakřičím. Místo toho odložím kartu stranou. Sedím soustředěně na kraji postele a snažím se vybavit si alespoň jednu jasnou vzpomínku na mámu. Ale žádnou nenacházím. Nechápejte mě špatně: mám na mámu hromadu vzpomínek, ale žádná z nich není uchopitelná. Moje máma zůstává nepolapitelná, někde na okraji představ – tady i tam, mrtvá i živá jako Schrödingerova kočka ve stavu, jenž se mění podle toho, na co se zaměříte.

Už to bude deset let, kdy jsem naposledy slyšela mámin hlas, mluvila s ní, dívala se na ni. Když právě teď mám v ruce její vzkaz pro mne, jako by ty roky ani neproběhly. Jako kdyby máma nikdy neodešla, jen si dala přestávku a nyní se vrátila, děsivě živá, podivně zmrtvýchvstalá. Líbila by se jí moje dospělá verze? Dívka, která vyrostla na knihách a přáních, vychovaná cizinci, formovaná a utvářená v doktorově ordinaci? Co by si o mně myslela? Byla by na mě hrdá? Měla by mě ráda?

Moje přemítání přeruší prásknutí dveřmi. Rychlé Deliny kroky mi připomenou, že mám nějaké povinnosti ke kamarádce. Protože není lepší místo, kam bych mohla schovat všechny ty věci, zastrčím papíry k panskému sídlu, dodatek i máminu šifrovanou zprávu pod polštář. Moje zmatené myšlenky a pocity ustupují zpět do temných trhlin mé mysli, aby čekaly na další okamžik mé slabosti a mohly vynořit své otravné hlavy nad hladinu.

Del stojí hned za dveřmi: vypadá jako panenka, vlasy tvoří elegantní a uvolněný drdol, jen několik nepoddajných kudrlinek z něj uniká, aby rámovaly její milý obličej ve tvaru srdce.

Zeptala se pusou plnou bagelu: „Tak už máš po pochůzkách?“

„Není zač," podívám se na bagel v její ruce. „A ano, všechno je vyřízeno."

„Tajnosti zatěžují duši." Potřesení hlavou jako projev nelibosti. „Sdílení je snadné. Předvedu ti, jak se to dělá. O panenství jsem přišla v sedmnácti s temperamentním baristou na zadním sedadle jeho mustangu."

„Nezní to moc pohodlně."

„Ale bylo to nezapomenutelné. Teď znáš moje největší tajemství. Jsi na řadě."

Nemám žádná tajemství. Můj život je nudný, stejně jako já. Přejdu do kuchyně a dám si svůj bagel. Upiju nyní už vychladlé kafe a bojuju s touhou je hned vyplivnout. Vložím papírový kelímek do mikrovlnné trouby a odpočítávám sekundy, které jsou potřeba, aby se opět ohřálo.

Del se na mě dívá, pak trochu našpulí rty. „Ale já mám problém s tím, že jsi odešla. V poslední době jsi odtažitá. Víc než jindy."

Sedly jsme si proti sobě na podlahu, každá na jednu stranu našeho otlučeného konferenčního stolku. Samozřejmě, že hořím nedočkavostí, abych Del řekla o svém ranním dobrodružství u Doreen, a hrozně toužím slyšet její názory na máminy podivné podmínky. Ale znamená to, že jí také musím říct o Promise a mámině zmizení. A jak jednou začnu povídat, nezastavím se a Dell pak bude vědět úplně všechno o mých problémech.

Del očima žadonila, a tak jsem podlehla. Maličko. „Přemýšlela jsem o neplánovaném výletu," řekla jsem.

Deliny oči se vzrušením rozšířily. „A kam?"

„Colorado."

Zmatený pohled. „Co je v Coloradu?"

„Promise. Ne slib, ale město. Kdysi jsem tam žila, předtím, než…" ztratila jsem nit. „Před New Yorkem."